

# РЕШЕНИЕ

№ 25019

гр. София, 22.06.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в**  
публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ана Методиева**

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5311** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 13, ал. 6 от Закона за социалното подпомагане (ЗСП).  
Образувано е по жалба на Д. В. Р., живуща в [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 21, срещу Заповед № ЗСП/Д-С-О/204-СЛО1 от 12.02.2026 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“- О., с която, на основание чл. 13, ал. 2 и 3 ЗСП, във вр. с чл. 28, ал. 1, във вр. с чл. 9, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за социалното подпомагане (ППЗСП) на Д. Р. е отпусната месечна социална помощ за допълване на доходите в размер на 191,40 лева, считано от 01.02.2025 г. до 31.12.2025 г. Заповедта е потвърдена с Решение № 22-РД06-0028 от 18.03.2026 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град.  
Жалбоподателката оспорва заповедта като незаконосъобразна в частта относно началния момент, от който е отпусната месечната социална помощ. Поддържа, че помощта неправилно е отпусната считано от 01.02.2025 г., вместо от 01.01.2025 г. Сочи, че още през месец ноември 2024 г. е подала молба за отпускане на месечна помощ по чл. 9 ППЗСП,. Излага, че не е била уведомена, че за календарната 2025 г. следва да подаде ново заявление-декларация, като счита, че социалните служби е следвало да я уведомят за това обстоятелство. Поддържа, че нормативната уредба не е достатъчно ясна за лица без специални правни познания и че при липса на уведомяване лицата в нейното положение се поставят в неблагоприятно положение. В молба от 01.06.2026 г. оспорва констатациите в социалния доклад от 04.03.2026 г. относно твърдяното уведомяване чрез нейна леля и възразява срещу начина, по който е осъществена комуникацията със социалните служби.  
Прави искане съдът да отмени оспорената заповед и да постанови да ѝ бъде изплатена помощта и за месец януари 2025 г. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – О., чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт Д., оспорва жалбата като неоснователна. Сочи, че жалбоподателката е подала заявление-декларация за отпускане на месечна социална помощ на 28.02.2025 г., поради което съгласно чл. 31, ал. 1 ППЗСП помощта правилно е отпусната от 01.02.2025 г. Поддържа, че липсва правно основание помощта да бъде отпусната за период, предхождащ подаването на заявлението.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 28.02.2025 г. Д. Р. е подала заявление-декларация за отпускане на месечна социална помощ по чл. 9 ППЗСП с вх. № ЗСП/Д-С-О/204. В заявлението е декларира, че е неомъжена, безработна, без доходи и без имущество, носещо доход, както и че към този момент участва в обучение в учебен център в [населено място], организирано чрез Дирекция „Бюро по труда“.

На 19.03.2025 г. е изготвен социален доклад, в който е направено предложение за отказ на месечна помощ по чл. 9 ППЗСП, поради невъзможност за провеждане на социална анкета в дома на лицето.

Въз основа на социалния доклад е издадена Заповед № ЗСП/Д-С-О/204 от 19.03.2025 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – О., с която на Д. Р. е отказано отпускане на месечна помощ по чл. 9 ППЗСП. С Решение № 22-РД06-0056 от 14.05.2025 г. директорът на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град е отменил заповедта и е върнал административната преписка на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – О. за ново произнасяне.

При новото произнасяне директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – О. е издал Заповед № ЗСП/Д-С-О/204-СЛО от 03.06.2025 г., с която отново е отказано отпускане на месечна помощ по чл. 9 ППЗСП. Тази заповед е потвърдена с Решение № 22-РД06-0075 от 23.07.2025 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град.

С Решение № 2982/23.01.2026 г. по адм. дело № 9269/2025 г. на АССГ, Заповед № ЗСП/Д-С-О/204-СЛО от 03.06.2025 г. е отменена и административната преписка е върната на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – О. за ново произнасяне.

След постановяване на съдебното решение е изготвен социален доклад по заявление-декларация с вх. № ЗСП/Д-С-О/204-СЛО1/28.02.2025 г., въз основа на който е издадена процесната Заповед № ЗСП/Д-С-О/204-СЛО1 от 12.02.2026 г. С нея на Д. Р. е отпусната месечна социална помощ по чл. 9 ППЗСП в размер на 191,40 лева, считано от 01.02.2025 г. до 31.12.2025 г.

Срещу Заповед № ЗСП/Д-С-О/204-СЛО1 от 12.02.2026 г. жалбоподателката е подала жалба по административен ред, в която е оспорила началния момент на отпускане на помощта, като е поддържала, че същата следва да бъде отпусната и за месец януари 2025 г. С Решение № 22-РД06-0028 от 18.03.2026 г. директорът на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град е отхвърлил жалбата и е потвърдил Заповед № ЗСП/Д-С-О/204-СЛО1 от 12.02.2026 г., като е приел, че съгласно чл. 31, ал. 1 ППЗСП месечните помощи се отпускат от първо число на месеца на подаване на заявлението-декларация, поради което помощта законосъобразно е отпусната считано от 01.02.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 13, ал. 6 ЗСП и след проведено задължително административно обжалване по реда на чл. 13, ал. 5 ЗСП.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Съгласно чл. 13, ал. 2 ЗСП социалните помощи се отпускат или отказват със заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ или на оправомощено от него длъжностно лице. В случая процесната Заповед № ЗСП/Д-С-О/204-СЛО1 от 12.02.2026 г. е подписана от лице, действало за директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – О. при условията на заместване, като компетентността му се установява от приложените по административната преписка Заповед № 2206-РД01-0038/16.01.2024 г. и Заповед № ЧР-7-134-39/10.02.2026 г. Поради това съдът приема, че оспореният акт е издаден от материално и териториално компетентен орган, в рамките на предоставените му от закона правомощия.

Актът е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК – издател, адресат, фактически и правни основания, разпоредителна част, дата и подпис, поради което не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 1 и т. 2 АПК.

При издаването на акта не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. По заявлението е проведена предвидената в ППЗСП процедура, извършена е социална анкета и е изготвен социален доклад. Съдът обсъди подробно възраженията на жалбоподателката относно липсата на надлежно уведомяване и начина на комуникация със социалните служби. Дори да се приеме, че при комуникацията със заявителката са налице отделни пропуски или неясноти, същите не представляват съществени нарушения по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК, тъй като не са от естество да обусловят различен краен резултат предвид императивната разпоредба на чл. 31, ал. 1 ППЗСП.

Спорът между страните е концентриран върху правилното приложение на материалния закон, а именно дали отпуснатата месечна социална помощ по чл. 9 ППЗСП е следвало да бъде определена считано от 01.02.2025 г., както е приел административният орган, или от 01.01.2025 г., както поддържа жалбоподателката.

Съгласно чл. 11, ал. 2 ЗСП социални помощи се получават от лица след като са изчерпани всички възможности за самоиздръжка и за издръжка от лицата по чл. 140 от Семейния кодекс. Съгласно чл. 12, ал. 2 ЗСП социалните помощи се отпускат след преценка на доходите, имущественото състояние, семейното положение, здравословното състояние, трудовата заетост и другите относими обстоятелства. Конкретните условия и ред за отпускане на месечна социална помощ са уредени в ППЗСП.

Съгласно чл. 26, ал. 1 ППЗСП социалните помощи се отпускат въз основа на заявление-декларация по образец, подадено от правоимащото лице. Съгласно ал. 3 на същата разпоредба заявлението-декларация за месечна социална помощ се подава еднократно в рамките на една календарна година, с изключение на случаите, когато в рамките на същата година е отказано отпускането на помощта или отпуснатата помощ е прекратена. От своя страна чл. 31, ал. 1 ППЗСП изрично предвижда, че месечните помощи се отпускат от първо число на месеца на подаване на заявлението-декларация.

Независимо от обстоятелството, че приложимата нормативна уредба може да създава затруднения за лица без специални правни познания, съдът е длъжен да приложи действащите императивни правни норми. Законодателят изрично е обвързал възникването на правото на получаване на месечна социална помощ, респективно нейното изплащане, с наличието на валидно подадено заявление-декларация за съответния период. Следователно административният орган не разполага с оперативна самостоятелност да определя по-ранен начален момент от нормативно установения.

В конкретния случай безспорно по делото е установено, че заявлението-декларация, въз основа на

което е постановена оспорената заповед, е подадено на 28.02.2025 г. При това положение, съобразно императивната разпоредба на чл. 31, ал. 1 ППЗСП, помощта правилно е отпусната считано от 01.02.2025 г. Липсва правна възможност същата да бъде отпусната считано от 01.01.2025 г., тъй като за този период не е било налице валидно заявление-декларация за календарната 2025 г.

Неоснователни са доводите на жалбоподателката относно липсата на надлежно уведомяване от страна на социалните служби за необходимостта от подаване на ново заявление. Тези доводи, макар и житейски разбираеми с оглед социалното положение на жалбоподателката, не могат да обосноват незаконосъобразност на оспорения акт. В действащата нормативна уредба не е предвидено задължение за административния орган служебно да уведомява всяко правоимащо лице за изтичане действието на предходно заявление или за необходимостта от подаване на ново заявление с настъпване на нова календарна година. Липсата на подобно нормативно задължение изключва възможността непредприемането на такова уведомяване да бъде квалифицирано като административно нарушение, водещо до незаконосъобразност на издадената заповед.

Неоснователни са и възраженията за нарушение на принципа на зачитане на човешкото достойнство по чл. 1, ал. 3 ЗСП. От доказателствата по делото не се установява административният орган при издаване на оспорената заповед да е действал произволно, дискриминационно или по начин, уронващ достойнството на жалбоподателката. Изложените в молбата от 01.06.2026 г. доводи касаят предимно начина на комуникация със социалните служби и действия, извършени в предходни административни производства. Дори да се приеме, че жалбоподателката субективно е възприела поведението на служителите като формално или обидно, тези обстоятелства не са относими към законосъобразността на конкретния оспорен акт, доколкото предмет на настоящия спор е единствено началният момент на отпуснатата помощ.

Не се установява и нарушение на целта на закона по смисъла на чл. 146, т. 5 АПК. Целта на ЗСП е да осигури подкрепа на лица в затруднено социално положение при условията и по реда, установени от закона. В случая административният орган е отпуснал помощта именно при спазване на предвидения нормативен ред и в съответствие с материалноправните предпоставки. Следователно оспорената заповед съответства и на целта на закона.

Предвид изложеното съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. Р., живуща в [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 21, срещу Заповед № ЗСП/Д-С-О/204-СЛО1 от 12.02.2026 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – О., потвърдена с Решение № 22-РД06-0028 от 18.03.2026 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 13, ал. 6 от Закона за социалното подпомагане.

СЪДИЯ:

